

Pundita Ramabai.)*

At fortælle om Ramabai er lige som at fortælle et Æventyr — dog ikke et i H. C. Andersens Stil. Hendes Liv lignede ikke det dejlige Æventyr, han sammenligner sit med. Hendes Liv er en Saga, fuld af Død og Savn og Taarer. Det underfulde ligger i, hvor dette Liv begyndte, og hvor det har ført hen; deri, at hun, der var knyttet gennem Slægt og personlig Tilegnelse og Opdragelse til en urgammel Civilisations Tankesæt og Livssyn, har kunnet bryde igennem og optage i sig Nutidens, Englands og Amerikas Ideer og i enkelte Retninger gøre sig til Tolk for dem i sit Fædreland. Det ligger ogsaa i Storheden af det Maal, hun har sat sig: Omskabelsen af de indiske Kvinders Stilling, derigennem af Indiens sociale Forhold, en Kamp, hvorved hun mener at berede Kristentroen Vej, og hvor hun har hellige Love, religiøs Overbevisning, Fordom og al vanhellig Brutalitæt mod sig, foruden Aartusinders Vedtægt. Det ligger endelig i hendes stille, faste Mod, som ingen tung Skæbne har kunnet bøje, og hvormed hun sætter Livet ind paa en Gerning, i sine Resultater tilsyneladende saa haabløs lille, alt imedens hendes Sind klart fastholder den smertefulde Bevidsthed om de store og indgribende Reformere, der skal til, for at det, hun vil, kunde naas.

Ramabai fortæller følgende om sin Moder og Fader:

*) Efter Ramabais Bog: »High-Caste Hindu Women.« Rachel L. Bodley's Indledning dertil og et Foredrag af Prof. Max Müller, overs. i »Dansk Missionsblad.«